

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a. JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **VIKTORIAPLAY, a.s.,** se sídlem Nitranská 1, Liberec, zast. Mgr. Karlem Volfem, advokátem se sídlem Jindřicha Plachty 28, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát města Brna,** se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2012, č. j. 31 Af 280/2011 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2011, č. j. MMB/0409732/2011, ve věci místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Usnesením ze dne 22. 2. 2012, č. j. 31 Af 280/2011 - 29, krajský soud řízení o žalobě podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) zastavil.

V odůvodnění krajský soud konstatoval, že již usnesením ze dne 10. 1. 2012, č. j. 31 Af 280/2011 - 21, vyzval žalobce, aby zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. V tomto usnesení, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 12. 1. 2011, byl žalobce současně poučen o tom, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení o žalobě zastaveno. Žalobce poplatek ani po výzvě soudu nezaplatil.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž uvádí, že soudní poplatek ve výši 3000 Kč zaplatil dne 24. 2. 2012, tedy dne, kdy napadené usnesení krajského soudu nabylo právní moci. Stěžovatel poukazuje na § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, podle něhož „*usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci*“, a má za to, že podle citovaného ustanovení měl krajský soud napadené usnesení zrušit. Stěžovatel přitom poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, dostupný na www.nssoud.cz (právní věty publikovány pod č. 2328/2011 Sb. NSS), podle něhož účastník zaplatí soudní poplatek dříve, než usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabylo právní moci, i tehdy, učiní-li tak v den, kdy toto usnesení nabylo právní moci. Stěžovatel ovšem připouští, že Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném judikátu zároveň dovodil, že okamžik zaplacení soudního poplatku je určen až znehodnocením (obliterací) kolkové známky soudem, i kdyby podání obsahující kolkové známky bylo držiteli poštovní licence předáno včas.

Stěžovatel ovšem s uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu nesouhlasí a má za to, že je v rozporu s principem právní jistoty a rovnosti účastníků řízení. K naplnění těchto ústavních principů by podle stěžovatele naopak bylo třeba vycházet z toho, že k zaplacení soudního poplatku dochází již předáním podání obsahujícího kolkové známky držiteli poštovní licence. Opačný názor vede podle stěžovatele k vytváření nedůvodných rozdílů mezi účastníky řízení, kteří mají své bydliště nebo sídlo v „dojezdové vzdálenosti“ soudu, který o zastavení řízení rozhodoval, a stihnou tedy zaplatit poplatek v den doručení, resp. právní moci rozhodnutí o zastavení řízení na podatelně soudu, a mezi těmi, kteří tuto možnost nemají a musí tudíž využít služeb poštovního doručovatele, takže reálně nemohou zaplatit poplatek včas.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřovala proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za žalobu, netrval Nejvyšší správní soud v souladu se svým rozsudkem ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, dostupným na www.nssoud.cz, na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje, že nezaplatil soudní poplatek společně s podáním žaloby, že mu byla následně krajským soudem řádně doručena výzva k zaplacení soudního poplatku, v níž byl řádně poučen o důsledcích jeho nezaplacení, že na

tuto výzvu v soudem stanovené lhůtě ani později do vydání napadeného usnesení nereagoval a soudní poplatek zaplatil až v souvislosti s doručením napadeného usnesení o zastavení řízení. Stěžovatel však má za to, že přesto zaplatil poplatek včas, neboť tak učinil v den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení. Tomuto závěru ovšem nelze přisvědčit.

Ze soudního spisu vyplývá, že napadené usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku bylo řádně doručeno do datové schránky zástupce stěžovatele i do datové schránky žalovaného dne 24. 2. 2012 a tohoto dne tedy nabylo právní moci. Ze soudního spisu je rovněž patrné, že stěžovatel předal téhož dne, tj. 24. 2. 2012, k poštovní přepravě stejnopis usnesení krajského soudu, jímž byl vyzván k zaplacení soudního poplatku za žalobu a který jeho zástupce obdržel již dne 12. 1. 2012, s vylepenými kolkovými známkami v hodnotě 3000 Kč, nicméně toto podání bylo doručeno krajskému soudu až dne 28. 2. 2012.

Jak sám stěžovatel připouští, Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, k obdobné situaci konstatoval následující:

„Ústavní soud opakovaně vyslovil, že lhůtu, kterou stanoví soud pro zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, je nutno považovat za tzv. soudcovskou lhůtu, jejímž smyslem je vymezení času pro provedení procesního úkonu – zaplacení soudního poplatku. Zaplacení soudního poplatku je podle Ústavního soudu spjato s realizací procesního subjektivního práva, proto lhůta stanovená soudem pro zaplacení poplatku je lhůtou procesněprávní, s příslušnými důsledky pro její počítání. Dospěl tak k závěru, že pro zachování této lhůty postačí, je-li poslední den předáno podání s vylepenými kolkovými známkami k poštovní přepravě (např. nález II. ÚS 318/2000, ze dne 30. 10. 2001).

Stejné pravidlo však nelze užít v případě ustanovení § 9 odst. 7 věty první: stanovení povinnosti soudu zrušit usnesení o zastavení řízení, jestliže účastník zaplatí poplatek dříve, než toto usnesení nabude právní moci, není možné vůbec považovat za určení lhůty, a to ani zákonné. Každá lhůta, jako konkrétně vyjádřený časový úsek, musí být určena jejím počátkem a koncem; v případě citovaného ustanovení však zcela chybí specifikace skutečnosti, která by stanovila počátek lhůty, stejně jako určení její délky. Proto nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení nelze považovat za konec lhůty (a to ani lhůty stanovené přímo tímto zákonným ustanovením, ani za konec jaksi fakticky protažené lhůty soudcovské stanovené dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), a proto také nelze užít dobrodiní speciálního ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. o tom, že lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty zasláno soudu prostřednictvím držitele poštovní licence. Okamžik zaplacení je v takovém případě určen teprve obliterací (znehodnocením) kolkové známky soudem, a to i kdyby podání obsahující kolkové známky bylo držiteli poštovní licence předáno včas, tedy před nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení.“

S těmito závěry, které již Nejvyšší správní soud následoval v celé řadě svých dalších rozhodnutí a které rovněž prošly testem ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. I. ÚS 1306/08), se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje i v nyní posuzované věci a neshledává žádný důvod, proč by se od nich měl odchýlit. Takové přesvědčivé důvody nenabízí v kasační stížnosti ani stěžovatel. Pokud stěžovatel

argumentuje principem právní jistoty a rovnosti účastníků řízení, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že stávající právní úprava a k ní se vztahující ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zaručuje všem účastníků soudního řízení správního více než dostatečný prostor k zaplacení stanovených soudních poplatků.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost již podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení a rovněž § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích počítá s tím, že má být pravidlem zaplatit poplatek za řízení již současně s podáním návrhu na zahájení řízení. Stěžovatel podal předmětnou žalobu u Krajského soudu v Brně již dne 22. 12. 2011, přesto s ní úhradu soudního poplatku nespojil. Následně zaručuje § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích možnost, aby účastník řízení soudní poplatek zaplatil na základě výzvy soudu ve lhůtě soudem stanovené. Jak již bylo řečeno, stěžovateli byla taková výzva i s náležitým poučením o následcích nezaplacení soudního poplatku řádně doručena již dne 12. 1. 2012, přičemž mu byla k zaplacení poplatku stanovena dostatečná lhůta 15 dnů. I přesto stěžovatel v této lhůtě poplatek nezaplatil. Ovšem i po uplynutí stanovené lhůty k zaplacení poplatku měl stěžovatel na základě § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a citované judikatury stále možnost tak učinit a domoci se soudní ochrany v předmětné věci, a to až do dne nabytí právní moci rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení. Toto usnesení nabylo právní moci až dne 24. 2. 2012, tedy více než dva měsíce po té, kdy stěžovateli vznikla poplatková povinnost. Přesto stěžovatel ani v době do nabytí právní moci usnesení krajského soudu poplatek nezaplatil a učinil tak až v souvislosti s doručením tohoto usnesení do datové schránky zástupce stěžovatele, k němuž došlo, podle dokladu o doručení založeného ve spise, dne 24. 2. 2012 v 8.17 hod. I po té měl stěžovatel možnost poplatek zaplatit v souladu s citovaným judikátem, pokud by tak učinil ještě v tento den jedním z možných způsobů, tedy buďto prostřednictvím kolkových známek nebo v hotovosti přímo u Krajského soudu v Brně, ale také zaplacením uvedené částky soudního poplatku na bankovní účet krajského soudu, a to prostřednictvím kterékoli pobočky České národní banky (srov. § 37 odst. 3 s. ř. s., ve znění účinném ode dne 1. 1. 2012). Stěžovatel však zaplatil soudní poplatek prostřednictvím podání obsahujícího kolkové známky, které sice předal k poštovní přepravě dne 24. 2. 2012, které však bylo doručeno krajskému soudu až dne 28. 2. 2012. K zaplacení soudního poplatku tedy došlo až po dni nabytí právní moci usnesení krajského soudu o zastavení řízení a není tedy dán zákonný důvod ke zrušení tohoto usnesení.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že právní názor, který zdejší soud zaujal v citovaném rozsudku ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, pokud jde o určení okamžiku zaplacení soudního poplatku, není v rozporu s principem právní jistoty ani rovnosti účastníků řízení.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, ze spisu však nevyplývá, že by mu takové náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. srpna 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu